

Sygn. akt **II K 273/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Żbikowska

Protokolant: (...)

w obecności prokuratora (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach (...)

sprawy (...)

syna (...) i (...)

urodzonego (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od (...) roku do dnia (...) w miejscowości (...), ul. (...), woj. (...), znęcał się fizycznie i psychicznie nad ojcem (...), matką (...) oraz bratem (...) w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu jak również po trzeźwemu wszczynał wobec nich awantury domowe, podczas których wyzywał ich słowami wulgarnymi, zakłócał spokój, ośmieszał, nie wpuszczał (...) do ich wspólnego pokoju, uniemożliwiając mu odpoczynek, niszczył różnego rodzaju mienie, a w dniu (...) podczas kolejnej awantury uderzył ojca taboretami w plecy powodując u niego bolesność żeber, ponadto groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia i zdrowia,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

I. w ramach zarzucanego czynu uznaje oskarżonego (...) za winnego tego, że w dniu (...) w (...), ul. (...), województwo (...), w trakcie awantury domowej uderzył ojca (...) drewnianym taboretami w okolice żeber, powodując u niego bolesność okolic żeber oraz trudności w oddychaniu skutkujące rozstrojem zdrowia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, co stanowi przestępstwo z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk oskarżonego skazuje i na tej samej podstawie wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności i uznając karę ograniczenia wolności za wykonaną w całości;

III. na podstawie art. 29 ust 1. ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat (...) kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy), w tym 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt osiem groszy) podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu (...) z urzędu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt **II K 273/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Żbikowska

Protokolant: (...)

w obecności prokuratora (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach (...)

sprawy (...)

syna (...) i (...)

urodzonego (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od (...) roku do dnia (...) w miejscowości (...), ul. (...), woj. (...), znęcał się fizycznie i psychicznie nad ojcem (...), matką (...) oraz bratem (...) w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu jak również po trzeźwemu wszczynał wobec nich awantury domowe, podczas których wyzywał ich słowami wulgarnymi, zakłócał spokój, ośmieszał, nie wpuszczał (...) do ich wspólnego pokoju, uniemożliwiając mu odpoczynek, niszczył różnego rodzaju mienie, a w dniu (...) podczas kolejnej awantury uderzył ojca taboretami w plecy powodując u niego bolesność żeber, ponadto groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia i zdrowia,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

I. w ramach zarzucanego czynu uznaje oskarżonego (...) za winnego tego, że w dniu (...) w (...), ul. (...), województwo (...), w trakcie awantury domowej uderzył ojca (...) drewnianym taboretami w okolice żeber, powodując u niego bolesność okolic żeber oraz trudności w oddychaniu skutkujące rozstrojem zdrowia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, co stanowi przestępstwo z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk oskarżonego skazuje i na tej samej podstawie wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności i uznając karę ograniczenia wolności za wykonaną w całości;

III. na podstawie art. 29 ust 1. ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat (...) kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy), w tym 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt osiem groszy) podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu (...) z urzędu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt **II K 273/19**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) w (...) w mieszkaniu przy ul. (...) doszło do awantury między (...) a jego ojcem (...), w trakcie której (...) ubliżał swojemu ojcu. W pewnym momencie (...) wziął do ręki drewniany taboret i uderzył nim ojca w okolice żeber. Uderzenie spowodowało u (...) bolesność okolic żeber oraz trudności w oddychaniu. W związku z zaistniałym zdarzeniem (...) wezwał (...). Na pytanie funkcjonariusza (...) skierowane do (...), dlaczego to zrobił, odpowiedział, że żałuje, że w rękach nie miał noża. Na miejsce przyjechała także załoga pogotowia, która nie stwierdziła konieczności hospitalizacji (...). (...) został zatrzymany (zeznania świadka (...) – k. 166-167, nagranie – płyta CD k. 180).

W przeszłości wielokrotnie dochodziło do awantur w mieszkaniu rodziny (...) przy ul. (...) w (...). Inicjatorami kłótni naprzemiennie byli (...), jego ojciec (...), matka (...) oraz brat (...). Powodem były nieporozumienia na tle alkoholowym. W trakcie awantur padały niecenzuralne słowa, słychać było krzyki, wyzwiska, członkowie rodziny (...) zakłócili ciszę nocną sąsiadom. Wielokrotnie dochodziło do interwencji policyjnych (notatka urzędowa – k. 25-27, zeznania świadków (...) – k. 168-169, (...) – k. 167-168, (...) – k. 169, (...) – k. 170-171, (...) – k. 171, (...) – k. 188 nagranie na płycie CD – k. 184).

(...) ma (...) lata. Ma wykształcenie (...). (...) Pracuje jako (...), osiągając z tego tytułu ok.(...) zł miesięcznie. (...) (...)w (...) (protokół przesłuchania – k. 32-32v., zeznania świadków (...) – k. 171, (...) – k. 193, karty czynności dozoru – k. 175, 176-177, protokół badania alkomatem – k. 178).

(...) jest osobą wielokrotnie karaną, m. in. za przestępstwa z art. 207 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, 190 § 1 kk, art. 158 § 1 kk (karta karna – k. 186-186v.).

W dniu (...) o godz. 12:30 został zatrzymany, a od 4 marca 2019 r. do 6 czerwca 2019 r. do godz. 15:20 tymczasowo aresztowany (protokół zatrzymania – k. 2-2v., odpisy postanowień – k. 43-44, 138-139 odpis postanowienia zawarty w protokole rozprawy – k. 149, zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy – k. 154).

Stosownie do art. 424 § 1 pkt 1 kpk Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sprawie na podstawie: zeznań świadków: (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...), nagrań rozmów zawartych na dwóch płytach CD, notatki urzędowej, protokołów, odpisów postanowień i zawiadomienia, kart czynności dozoru.

Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej przebiegu zdarzenia z (...) nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ nie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek (...) dość szczegółowo i przekonująco opisał przebieg wydarzeń mających miejsce w mieszkaniu rodziny (...) przy ul. (...) w (...). Relacja ta znajduje potwierdzenie w treści nagrania dotyczącego wezwania pogotowia ratunkowego na miejsce inkryminowanego zdarzenia. Oskarżony odnośnie przypisanego mu czynu stwierdził jedynie, że gdyby faktycznie uderzył ojca taboretami, przy czym wyjaśnił, że w jego domu taborety są solidne i długości jego ręki lub dłuższe, to zrobiłby krzywdę ojcu. W ocenie sądu relacja (...) była jedynie nieudolną próbą zbagatelizowania przez niego odpowiedzialności za popełniony czyn. Podkreślić należy, że wersja oskarżonego dotycząca zemsty ojca za wezwanie przez (...) kilka dni przed ocenianym zdarzeniem, nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. (...) odmówił bowiem składania zeznań w tej sprawie (podobnie z resztą jak inni członkowie rodziny). Gdyby w istocie chciał pogorszyć sytuację procesową syna, z pewnością nie skorzystałby ze swojego prawa odmowy złożenia zeznań. Nawijając zaś do krzywdy, o której wspomniał oskarżony, wskazać należy, że taka w istocie miała miejsce, albowiem ojciec oskarżonego (...) miał problemy z oddychaniem i odczuwał ból w okolicach żeber.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez sąd wiarą dowody nie pozwalają w żaden sposób na przypisanie oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 kk. „Znęcanie się”, o którym mowa

w cytowanym przepisie, to umyślne, dokonywane w zamiarze bezpośrednim, zachowanie się sprawcy, które polega na intensywnym i dotkliwym naruszeniu nietykalności fizycznej lub zadawaniu cierpień moralnych osobie pokrzywdzonej w celu jej udręczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek, przy czym musi istnieć obiektywna przewaga sprawcy nad ofiarą, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu. W ustalonym stanie faktycznym mamy zaś do czynienia z sytuacją, gdy członkowie rodziny, pozostający pod wpływem alkoholu, kłócą się i sprzecają ze sobą wzajemnie z rozmaitych powodów. Na tym tle awantury są przez nich wszczynane naprzemiennie. Ich inicjatorem jednego razu jest ojciec oskarżonego, innego jego brat, a jeszcze innego on sam. Jednego razu awanturują się między sobą sami małżonkowie, innego bracia, a jeszcze innego sam oskarżony ze swoim ojcem. W zależności od strony inicjującej scysję domową, za każdym razem kto inny wzywa interwencję policyjną. Bywało też tak, że to oskarżony dzwonił na (...). Wynika to z notatki urzędowej znajdującej się

w aktach sprawy. Potwierdzają to również przesłuchani w charakterze świadków sąsiedzi rodziny (...), którzy nadto stwierdzili, że z ich mieszkania wciąż słyszalne pozostawały awantury domowe, nawet w czasie, gdy oskarżony pozostawał tymczasowo aresztowany. Można tutaj dostrzec zatem wzajemny charakter nagannych zachowań oskarżonego i pokrzywdzonych, gdzie wszyscy z nich nadużywają alkoholu, pod wpływem którego wchodzą we wzajemne konflikty. Ze stanu faktycznego wynika, że nie zachodzi żadna, obiektywna przewaga jednej strony nad drugą. W tym stanie rzeczy, w ocenie sądu, niemożliwym było przypisanie oskarżonemu umyślności i zamiaru bezpośredniego będących znamionami przestępstwa znęcania się, samo w sobie jego zachowania również nie da się określić mianem znęcania się. Nie jest bowiem tym przestępstwem także jednorazowy incydent spowodowania przez oskarżonego ustalonych obrażeń u jego ojca w dniu (...)

Jednakże uwzględniając powyższe oraz zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż w ramach zarzucanego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu czynu można przypisać mu popełnienie innego przestępstwa, który uprzednio stanowił jeden

z elementów całościowego zarzutu z art. 207 § 1 kk. W ocenie sądu bowiem oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk. W myśl tego przepisu karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 podlega ten, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Uderzenie (...) drewnianym taboretem w okolice żeber spowodowało u niego trudności z oddychaniem oraz bolesność w okolicach klatki piersiowej. Obrażenia te, ocenione przez załogę pogotowia ratunkowego, jako niekwalifikujące się do przyjęcia pokrzywdzonego do szpitala, wywołały u pokrzywdzonego rozstrój zdrowia niewątpliwie na okres poniżej siedmiu dni. Mając na uwadze okoliczności toczącej się awantury domowej z inicjatywy oskarżonego, oskarżony czynu tego bez wątpienia dopuścił się umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Przechodząc do wymiaru kary zważyć należy, iż kierowano się w tym zakresie dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w treści art. 53 § 1 i 2 kk. Odnosząc się w pierwszej kolejności do stopnia społecznej szkodliwości czynu, sąd uznał, że czyn popełniony przez oskarżonego cechował znaczny stopień społecznej szkodliwości. Wniosek ten wynika z analizy niniejszej sprawy w kontekście kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu sformułowanych w art. 115 § 2 kk. I tak wskazać należy, że oskarżony swoim czynem wymierzył w tak istotne dobra chronione prawem jak zdrowie swojego ojca. Uderzenie przez oskarżonego ojca taboretom wywołały u pokrzywdzonego bolesność okolic żeber oraz trudności z oddychaniem. Nie bez znaczenia pozostają również okoliczności popełnienia zarzucanego czynu, tj. awantura domowa (nie pierwsza na linii syn – ojciec), uciążliwość przez oskarżonego ojcu, aż wreszcie użycie drewnianego przedmiotu i decyzja o uderzeniu pokrzywdzonego. Biorąc zaś pod uwagę bezpośredni zamiar oskarżonego oraz niskie pobudki, którymi kierował się, dokonując uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, sąd uznał, że czyn oskarżonego cechował znaczny stopień społecznej dolegliwości. Przy wymierzeniu kary sąd wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste sprawcy, zwłaszcza jego karalność, w tym za przestępstwo znęcania się nad najbliższymi członkami rodziny, brak ustabilizowanego trybu życia, uzależnienie od alkoholu. Sąd wziął pod uwagę również postawę pokrzywdzonego, który odmówił składania zeznań, co może świadczyć, że pojednał się z synem i nie

chciał pogarszać sytuacji procesowej oskarżonego. W tych okolicznościach sąd uznał, że adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz do społecznej szkodliwości czynu będzie kara sześciu miesięcy ograniczenia wolności, polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Stosownie do art. 63 § 1 kk sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Biorąc pod uwagę, że (...) został zatrzymany (...) o godz. 12:30, a od 4 marca 2019 r. do 6 czerwca 2019 r. do godz. 15:20 był tymczasowo aresztowany, wymierzona kara ograniczenia wolności została uznana przez sąd za wykonaną w całości.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 1513) i przepisami wykonawczymi, tj. § 4 ust. 3, § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 19) sąd przyznał adw. (...) kwotę 929,88 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu, w tym 173,88 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w całości, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)